

LBRIS

We know
books

Otilia Ardeleanu

Schimb de vorbe cu Gabriela

Prefață de Ana Dobre

E I K O N
București, 2022

CUPRINS

Dialogurile eului cu sine în oglinda conștiinței	5
toamna o altă femeie ce simte	9
schimb de vorbe cu gabriela	10
apoi mă obligă să fiu tandră	12
zi oficial liberă	14
de sărbători o altă femeie ce simte	15
în orașul meu	16
femeia fatală	17
viața e felul acela de a te numi supraviețuitor	18
în acea noapte	20
niciodată nu privim în sus de gropile de pe drumul vieții	21
călătorie în vremuri	23
prin lumina oglinzilor îmi simt goliciunea	25
îmi predic starea de bine	27
contondentă	28
diger aberații	29
uneori stând pe vechea bancă	31
femeile se caută în bărbați	32
cod unic	33
despre natura situației	35
să stai la bloc e o tâmpenie	37
acum înșiră măregele	38

uneori crezi că moartea e singurul lucru bun care ți se poate întâmpla.....	40
echilibristică pe o iarnă de noroi	42
în seara asta aveam chef mai mult ca niciodată să stăm de vorbă.....	43
azi îmi plouă despre ea	44
octombrie cafard.....	46
„douăzeci de poeme de iubire și un cântec de disperare”*	47
oameni și câini	49
o altă epidemie toamna	50
o altă sahara	51
toamna scăpată din lesă cățeaua	52
nu trăiesc nici aici nici acolo.....	53
oamenii din care faci parte	54
hamal	56
sunt cumva singură sau eu nu știu să definesc starea asta	58
omul zilei.....	59
locul fericirii.....	60
am ales să merg.....	61
echilibru	62
departe de lumea aceasta	63
matrioșka	64
viața nu e bătută în cristale swarovski	65
surgere de timp	67
în fel și chip	68
aici	69
niciodată nu ai înțeles pericolul care te paște în odaia cuvintelor fără conținut	70
viața mea este ceea ce tu numești viață.....	71

azi e o zi ciobită	73
morning	75
îmi rod unghiile de nervi	77
mâini.....	78
despre rugină și alte trăiri	79
la drum de seară	80
când trebuie să ies în viață	81
bretele și flori sălbatice	82
ereditatea unui viitor în vitro	83
parc-aș pune de-un city break.....	84
nu mă privi ca pe un păcat	85
am internat melancolia la suspectă de ieri	86
verdecuvânt	87
am crezut că pot să astup cu mine-le meu gura de canalizare	88
între libertate și lipsa ei este doar o percepție de regn	89
lecția de răbdare	91
ceva mușcă din mine ziua	92
simțul vieții.....	93
numaidecât.....	94
după o noapte de dragoste	96
de aproape o viață îmi dă ocol.....	97
devenită parte.....	98
conexiune neîntreruptă	100
lucruri	101
astenie.....	103
de ce mi-ar șterge cineva tristețea cu un cuvânt.....	105
Opinii critice.....	107

toamna o altă femeie ce simte

că trec avioanele și se dărâmă ca unul dintre turnuri și oamenii din ea se sperie
mai întâi se îngălbenesc ca o pudră de frunze strivite soldățește
tipă ca păsările în roată deasupra stârvului
unii în picaj își dau drumul în libertate întorcându-se în pământ semințiile
alții își sună rudele fac poze de groază cu celularul spun ultimul te iubesc unul în fața
celuilalt
celălalt în fața altuia altul în fața unuia spun te iubesc în fața telefoanelor
în fața camerelor de supraveghere în fața oglinzilor în fața monitoarelor și
lumea se transformă într-un ecou te iubesc și într-o undă te iubesc
toți spun te iubesc în loc de orice rugă
acum ei își dau seama că iubesc cu adevărat
că nu mai e timp să o spună că trebuie să urgenteze să o spună și
din disperare urlă te iubesc iar unii chiar se aruncă în gol cu aceste cuvinte
un șir lung care se deșiră până la ultima consoană
de fiecare om în cădere liberă flutură un flag te iubesc
și fiecare vocală și fiecare consoană scrijelește pe ziduri însă alții
poate ușor optimiști se îmbrățișează se sărută se privesc și se resemnează
dar femeia aceea sunt eu și oamenii aceia din mine nu-și mai găsesc astâmpăr
mă dor și mă tulbură mă iubesc și îi iubesc și mă prăbușesc cu ei cu tot într-o emoție cu
care
doar toamna aceasta mă terorizează mă străpunge cu fuselajul cu aripile cu profundorul
din iubire

schimb de vorbe cu gabriela

gabriela asta o fi vreo fără-ea-nu-se-poate
mă întreb căutând ceva pe google răsfoind un dosar cu facturi
ba încolo la rafturile bibliotecii
ba derulând mesajele electronice cu degetul mare
ba la bucătărie în joaca ouălor de găină în apa bulbuci
telefonul zbârnâie nu răspund e cineva care uită să se mai oprească
iar eu caut și nu găsesc o notiță un lucru aparent de nimic
dar uite cum mă agit îmi trebuie la disperare
te întrebam în mintea mea
cine este această gabriela care te urmărește
în fiecare poză în fiecare discurs apare și ea teatral după cortină
imitându-te parafrazându-te zâmbind
după tine înaintea ta și după fiecare trei puncte de suspensie
are mereu ceva de adăugat conturat evidențiat hașurat întrebat
cum de rezisti tu unei tipe cum gabriela
are un tren în creier se aude cum șuieră de fiecare dată când apari
scoate fum și de pe banchetă gândul cel rău te invită să o tragi rapid lângă tine
lângă pompa de apă ospătarul de piatră semicolorat cu o mână ciobită
pe terasa de la malul mării care își sparge valurile de pereții inimii mele
cum se bagă ea în discuție neîntrebată
cum sfidează pe toată lumea cu inteligența ei de prin cărți reviste și ziare
cum nu poate suferi agramații și ți-i arată cu degetul de parcă tu nu ai ști

cum se plimbă prin poemele tale ca pe niște străzi europene arătându-ți indicatoarele
și spunându-ți acum la stânga acum înainte vezi să nu calci accelerația
cât de aproape se bagă ea la fileu cum îți salvează mingile face câte-un rever
de rămâne publicul în extaz și meciul se încheie în favoarea ei
mă întreb de unde-și cumpără gabriela eșarfele cu care te îmbrobodește
și parfumul cu care te răpește de fiecare dată
de ce trebuie tocmai ea să pună punctul pe i
mă întreb și tot nu găsesc acel ceva care poate m-ar face să realizez
că în viață este bine să mai și ascuți
chestiune de morală ar spune pleșu

apoi mă obligă să fiu tandră

stau singură în colțul meu rece
aici oamenii sunt mici și îi așez cum vreau
nu mișcă dacă strig la ei nu mișcă pentru că știu că îi ciupesc cu lumânarea aprinsă
ori le tai câte-o şuviță pe care o ard în fața lor
uneori prind câte-o pasăre și îi smulg penele de vie în fața lor o pârlesc de vie
și nu mă impresionează că se zbate sângerează și țipă în loc să cânte
îi privesc pe toți nu scap niciun gest mă uit în ochii lor și mă luminez
când văd puzderie de cristale lichide
se strâng unii în ceilalți pe măsură ce mă apropii cu o lupă
să le examinez sentimentele
dar ele sunt așa de speriate că se ascund într-un colț mult mai rece decât al meu
așa că nu pot să le ard și pe ele
bățul meu de chibrit ar fi un guliver
mă mulțumesc doar cu pasărea din care continuu să scot sufletul
și cu oamenii mărunți nedefiniți estompați care tremură
acuma știu de unde vine frigul
cum suie din călcâie până în creier
toți oamenii aceia urcă prin mine treptele unei scări de os și
mi se lovesc de pereții cărții care se mulează pe trupurile lor atât de reci încât
nu mai simt nimic pentru nimeni
mă zguduie pașii lor mă dor oasele de apăsarea mâinilor
iar mersul mă înțeapă în inimă

continuă să urce până îmi ies din ochi și îi pierd nu mai știu nimic de ei
rămân doar cu suferința cu durerea lor cu suspinele
ei pleacă dar eu rămân
umbra aceea se apropie de mine și mă trage de brațe să mi le smulgă
îmi stinge țigara în podul palmei pictează pereții cu sângele meu
intră în carnea mea și din mine se aude un țipăt virgin

zi oficial liberă

pun de cafea într-un vechi filtru alb care bolborosește incredibil
de parcă ar ști nemulțumirile mele
în acest interval mă șterg cu dosul palmelor de somnul cel singur din noapte
trupul mi se mișcă agale pipăind pereții cu umerii
casc și mă gândesc la tine mi te închipui făcându-mi cu ochiul
zâmbesc ești prea frumos și prea aproape năluca
e ziua mea liberă și a cetățenilor despre unire
vorbec din toate colțurile chiar și prin perete se aude
înjurând cetățeanul turmentat
canalele urlă flanchează fac furori iar mie îmi vine să plâng
pe bune de fiecare dată când cineva rostește alexandru stau drept
ca dreptii noștri să simtă de acolo de sub pământul furat și *totuși iubirea**
geamurile pictează flori mărunte cu degetele
prin ele văd lumea așa cum este
rece se lasă alaiul zorilor invernă aproape că
e singura lumină care mai trezește sentimente
ca dovadă oftez greul existențial îmi dă replică se pare
sorb litania dintr-o carte în timp ce parada la 160 înmoaie inimi
cum și eu cu sânge și lacrimi de eroi aștern o simplă dorință
cândva cu o jalbă în proțap stârneai posibile remușcări și temeri
acum
stau turcește pe cuvântul care nu te mai poate aduce
din mine ies grăbită să te caut în locul acela de piatră ca niște inimi moderne

---

* trimitere la: *Totuși, iubirea* de Adrian Păunescu

de sărbători o altă femeie ce simte

că începe să cadă lapoviță cenușie
închis orașul scoate oamenii pe la geamuri pe alei
pe străzi pe bulevarde se stârnește o cădere generală
de panică îngrijorare încordare
în curând totul se umple trotuare parcuri scări intrările clădirilor impozante
cuvinte viscolesc șfichiuesc ustură și se vântură din troiene în troiene peste oameni
crispați cu ochi de cărbune și cum s-au nimerit formează grupuri de strajă
neliniști coboară dintr-unul într-altul din inimă în inimă
de la un difuzor imens care furnizează promisiuni
vociferări din antenele de pe case până la ieșire timpul se luptă cu protagoniști cu tot
se stârnesc o frică o disperare și o incertitudine în tv o mulțime asmute iluzii se trage
cu urechea la fiecare pas de aer de-ajuns unul greșit
nemulțumirile omoară la foc continuu
răscolește cu speranțe
necunoscuți spun ceva seamănă a lecție de istorie de viață
și moarte în plin decembrie fără scrupule o elice decupează cerul în libertăți
ninge cu gloanțe de fulgi în orice trecător în oricine se nimerește
o viață nouă pare că se așterne în dune inocente ne acoperă pe moarte călcând
singură la fereastră te aștept ca pe o revoluție să mă cucerești
să învingi teama că niciodată nu voi cunoaște fericirea să înăbuși frustrarea
pe buze îmi flutură steag cu mijlocul găurit zâmbetul
liberă să iubesc

în orașul meu

plouă mărunț spre seară ies în umezeala străzilor
intru la coafor se fac programări pentru ziua femeii
la piațeta leului nici porumbeii nu stau pe vremea asta
nu deschid umbrela îmi place să merg prin ploaie
să mă întrebe de viață micile picături femeii de serviciu
spală pe jos ceea ce murdăresc oamenii
fetele se cheamă cu băieții de pe un trotuar pe celălalt
cum ne strigam noi pe uliță la țară cândva
un tătic n-aș fi zis cât de tânăr și firav filmează copilul
probabil puțin trecut de un an lângă mama lui copilă și ea
ținându-l de mână mă opresc nu vreau să intru în cadrul familial
în parc mihai pe calul lui este întreaga măreție a istoriei și a orașului de la țarm
brazii mustesc de verde locul de joacă este gol
micile alei pentru bicicliști sunt populate doar de semne
e mângă în orașul meu și mașinile sâsâie ca niște șerpi
piețarii au acoperit tarabele și adunați într-un colț flecăresc politica
în felul lor la un pahar de spirtoasă
înaintez printre picături aburii sufletului meu se disipează în ochii serii
un domn cu alură de urs practic barează drumul
mă strecor subtil și simt cum din spate mă privește admirativ
merg aproape alergând cu o voioșie de douăzeci de ani
am haina pe mine ca un val de apă și toată sunt de apă
în aerul monoton și lichid nu mă tem de răceală
stau atât de aproape de un lanț de farmacii
pe aici se perindă mulți oameni
altfel orașul meu e la fel de gri ca fumul de la midia